MARIJANA JELIĆ

Coprnica Dragica

REDATELJICA	Aida Bukvić
DRAMATIZACIJA	Marijana Fumić
SCENOGRAF	Ivo Knezović
KOSTIMOGRAFKINJA	Mirjana Zagorec
SURADNICA ZA SCENSKI POKRET	Blaženka Kovač Carić
GLAZBA	Nikša Marinović
TEKSTOVI SONGOVA	Autorski tim i ansambl predstave
OBLIKOVANJE SVJETLA	Lana Nežmah

IGRAJU	**Ana Dora Bajto, Jurica Marčec, Veronika Mach, Berislav Tomičić, Ana Marija Vrdoljak, Ante Krstulović**

KREATIVNO RJEŠENJE VIZUALA I FOTOGRAFIJE	Mare Milin
GRAFIČKI DIZAJN	klasja&zita
INSPICIJENTICA	Rea Janjić
ZAMJENIK VODITELJA TEHNIKE	Velimir Lončarić
SLIKARSKI RADOVI I IZRADA REKVIZITE	Patricio Alejandro Aguero Marino
ŠMINKA	Petra Kuhar
RASVJETA	Velimir Lončarić i Stjepan Blažević
TON	Marko Vodeničar i Dragutin Dražen Slopšek
SCENSKA TEHNIKA	Marinko Pavlinić, Tomislav Blatančić i Dubravko Kancijan
GARDEROBIJERKE	Martina Juričić i Martina Bubanj

Gradsko kazalište Žar ptica
Bijenička 97, 10000 Zagreb

Drago Utješanović, ravnatelj
Jerko Domagoj Vrdoljak, tajnik
Marketing: Milanka Čolović, Božica Forko i Valentina Meštrić
tel: 01 2347 855 / marketing@zar-ptica.hr / www.zar-ptica.hr

Coprnica Dragica

Pametan će vladati svojom ćudi, budala će joj služiti...

O, da…, promijenilo se puno toga od te davne, srednjovjekovne slike Zagreba, kakav je bio te 1362., godine u kojoj započinje naša priča…

Zagreb su činila, ne jedan nego dva grada – biskupski Kaptol i svjetovni Gradec. Dva grada, na dva brda. Dva nasmrt posvađana grada, koja su svako malo jurišala jedan na drugi i sukobljavala se na potoku koji ih je dijelio. Taj potok (zvan Cirkvenik, Cirkvenica, Circuniza, Crikvenik, Medveščak, Medvednica ili jednostavno samo Potok) tekao je današnjom Tkalčićevom ulicom i bio ispresijecan mnogim drvenim mostovima. I kuće su bile drvene, ulice blatne, a sve od današnjeg Trga bana Jelačića pa sve do Save protezali su se vrtovi, polja i močvare.

Da, o, da, promijenilo se puno toga, a opet, kako ćemo saznati u našoj priči, i nije. Nije se promijenila ljudska ćud. Da…, o, da… kroz stoljeća čovjek je povećao svoje znanje i vještine, velikim inženjerskim pothvatima zauzdan je i nadsvođen nepredvidivi potok i na njemu je nastala ulica, ukrođena je divlja Sava i „spremljena“ u svoje današnje korito, ali čovjek svoju ćud nije uspio promijeniti.

Jer, vidjet ćete, te davne 1362. jedna je riječ bila dovoljna da vrijednu, dobru i pametnu djevojku pošalje u tamnicu (ili još i gore). Ta riječ je 1362. bila – coprnica (vještica). Da…, o, da! I, da, dovoljna je bila riječ jedne zavidne i ljubomorne osobe da promijeni sve. Zvuči poznato? Da, o da. Koliko je samo danas onih koje u bespućima interneta ocrnjuju, optužuju, ismijavaju, ponižavaju, ghostaju?! Samo, čini se kako je u 14. stoljeću, u tom mračnom srednjem vijeku, bilo lakše obraniti svoju čast, jer tada se za onaj koji nekoga optužuje za copranje nije mogao skriti iza kakvog „trola“, ne, ne, tada se na sud moralo doći pod punim imenom i prezimenom i, k tome, još i dovesti sa sobom dvadeset svjedoka protiv optužene i tek tada, mogla se (možda) i dokazati „krivnja“.

Zato nam danas, sutra i prekosutra, nakon svih ljudskih postignuća (od zauzdavanja Potoka do hoda po Mjesecu) ne preostaje ništa drugo nego mijenjati ljudsku ćud.

I to – pod hitno!

Marijana Fumić,
dramaturginja

—

Premijera, 25. rujna 2026. u 19:00